

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/9/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200566
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016200566.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci žalobkyne: ALL 4x4 s.r.o., Rosná 16/1515, Košice, právne zastúpená: JUDr. Anna Tarabčáková, advokátka, Krivá 18, Košice, proti žalovanej (sťažovateľke): Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 11.04.2016 č. SK/0321/99/2015, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/55/2016-72 zo dňa 19. januára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/55/2016-72 zo dňa 19. januára 2017 z a m i e t a.
Žalobkyňa p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

A)

1. Rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach, ako prvostupňového správneho orgánu, č. P/0564/08/14 zo dňa 16.03.2015 bola žalobkyňa uložená pokuta vo výške 550 € pre porušenie zákazu predávajúceho podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), keď žalobkyňa ukladala spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu, a to úhradu nákladov spojených s vybavením reklamácie spotrebiteľa zo dňa 08.07.2014, pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa, keď žalobkyňa nevydala spotrebiteľovi písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 24.06.2014 a písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 08.07.2014 najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie, pre porušenie povinnosti predávajúceho podľa § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa keď žalobkyňa nevedla evidenciu o reklamáciách žiadnym spôsobom.

2. V rozhodnutí prvostupňový správny orgán uviedol, že po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie dospel k záveru, že za protiprávne konanie zodpovedá žalobkyňa. Povinnosťou predávajúceho, to znamená podnikateľa, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby, je zabezpečiť splnenie všetkých povinností tak, ako mu ich ukladá zákon. Za ich nesplnenie zodpovedá predávajúci objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie zodpovedá za výsledok. Inšpektori SOI vykonávajú v obchodných prevádzkach kontroly za účelom zistenia, či predávajúci, dodávatelia, výrobcovia, resp. dovozcovia dodržiavajú povinnosti a zákazy, vyplývajúce im zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo právnych aktov Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa. Vykonaná kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení neskorších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej kontrole“). Kontrolou bolo porušenie vyššie uvedených zákonom stanovených povinností a zákazu predávajúce spoľahlivo preukázané.

3. Pri určení výšky pokuty bolo v zmysle § 24 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa prihliadnuté najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinností a zákazu, spôsob a následky porušenia povinností a zákazu, a preto správny orgán uložil žalobkyni pokutu na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby a má za to, uloženie pokuty bude mať nielen sankčný, ale najmä preventívny účinok. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie.

B)

4. Žalovaná napadnutým rozhodnutím č. SK/0321/99/2015 zo dňa 11.04.2016 zamietla odvolanie žalobkyne a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdila.

5. V rozhodnutí uviedla, že skutkový stav veci bol spoľahlivo zistený a protiprávnosť konania žalobkyne nepochybne preukázaná. Skutočnosti uvedené žalobkyňou v odvolaní považuje žalovaná za účelové s cieľom vyviniť sa.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom podľa § 191 ods. 1 písm. e), písm. g) S.s.p. zrušil rozhodnutia žalovanej ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

7. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaná i správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci nepostupovali v intenciách zákonných ustanovení § 3 ods. 1 a 2, § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku, § 2 ods. 7 a § 2 ods. 18 Trestného poriadku a § 195 písm. c) S.s.p., vo veci si nezadovážili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, a preto ich rozhodnutia treba považovať za predčasné a súčasne oba správne orgány sa v konaní dopustili vady konania majúcej vplyv na zákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutia krajský súd nepovažoval za súladné so zákonom.

8. Podľa názoru krajského súdu ako z bodov 1, 2, 3, 4, 6, 7, 11, 12 a 13 rozsudku vyplýva, že správny orgán prvého stupňa sa v konaní dopustil takej vady, ktorá mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav podmieňujúci zákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý nedostatok neodstránila ani žalovaná, pretože vo veci žalobkyne nenariadili ústne pojednávanie, čím porušili základnú zásadu trestného konania podľa Trestného poriadku, ktorú bolo potrebné použiť na správne trestanie, v dôsledku čoho takáto vada mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav veci žalobkyne a vydanie nezákonného rozhodnutia žalovanej, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

9. Krajský súd uložil žalovanej v ďalšom konaní nariadiť ústne pojednávanie, predvolať naň žalobkyňu, vypočuť ju a vypočuť aj ňou navrhnutého svedka a umožniť jej právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, ktoré správny orgán v ďalšom konaní vykoná. Krajský súd mal totiž vážnu pochybnosť o tom, či podnecovateľka pani L. si u žalobkyne uplatnila reklamáciu alebo neuplatnila, pretože žalovaná mala za to, že pani L. si reklamáciu uplatnila, vychádzala len z jedinej skutočnosti, ktorú uviedla v

žiadosti doručenej Daňovému úradu Košice a zrejme postúpenej žalovanej, keď vo svojom podnete uviedla: „Vtedy mi bol vymenený znova termostat, lebo sa vraj roztopil a platila som aj za reklamáciu tohto termostatu.“ Z uvedenej vety podľa názoru krajského súdu nie je možné vyvodiť, že pani L. si skutočne reklamáciu uplatnila u žalobkyne, a preto nie je táto skutočnosť, ktorú žalobkyňa počas celého správneho konania popiera, jednoznačne preukázaná. Uvedené rozpory podľa názoru krajského súdu bude možné odstrániť jedine konfrontáciou medzi pani L. a svedkom, ktorého navrhovala vypočuť žalobkyňa, technikom, ktorý s pani L. komunikoval pri jej návšteve u žalovanej za účelom opravy jej osobného motorového vozidla.

10. Krajský súd ďalej uviedol, že v obsahu administratívneho spisu žalovanej sa nachádza len predvolanie žalobkyne na deň 07.11.2014, kedy sa žalobkyňa zrejme k žalovanej nedostavila, ale nie je v administratívnom spise žalovanej žiadna zmienka o tom, okrem zápisu v inšpekčnom zázname z 24.11.2014, kedy žalobkyňa bola údajne oboznámená len s obsahom podania pani L.. Z obsahu administratívneho spisu žalovanej ďalej vyplýva, že dňa 14.11.2014 žalobkyňa doručila žalovanej ňou žiadané doklady, avšak ani o tejto návšteve konateľa žalobkyne niet zmienky v administratívnom spise. Ďalej z jeho obsahu vyplýva, že v deň spísania inšpekčného záznamu zo dňa 24.11.2014 sa v tomto zázname uvádza, že žalobkyňa bola prítomná pri spísaní inšpekčného záznamu, avšak na inšpekčnom zázname nie je prítomnosť konateľa žalobkyne potvrdená jeho podpisom. Z uvedeného vyplýva, že s konateľom žalobkyne žalovaná nekonala pri prerokovaní inšpekčného záznamu dňa 24.11.2014 ústne ani bezprostredne, teda nekonala za jeho prítomnosti, aj keď ho v inšpekčnom zázname uvádza ako prítomného. Taktiež v sprievodnom liste z 25.11.2014 žalovaná uvádza, že konateľ žalobkyne sa na predvolanie žalovanej nedostavil dňa 24.11.2014, pričom z obsahu administratívneho spisu žalovanej nevyplýva, že by žalovaná predvolala na tento deň 24.11.2014 konateľa žalobkyne v oboznámení sa s inšpekčným záznamom. Následne bolo doručené žalobkyni oznámenie o začatí správneho konania z 12.02.2015, ku ktorému sa žalobkyňa vyjadrila a vyjadrila sa aj k inšpekčnému záznamu listom z 23.02.2015, a to formou kópie vyjadrenia zo dňa 14.02.2015, ktoré doručila pani L., z ktorého vyjadrenia je zrejme, že žalobkyňa popiera, že by pani L. reklamovala opravu osobného motorového vozidla u žalobkyne. V odvolaní žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu datovaného dňa 31.03.2015 žalobkyňa odmietla porušenie zákonného ustanovenia o nevydaní písomného dokladu o vybavení reklamácie z dôvodu, že pani L. žiadnu reklamáciu u žalobkyni nevykonala, a to ani pri osobnej návšteve, ani následne či už písomne, alebo ústne. K porušeniu ust. § 18 ods. 10 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobkyňa namietala, že od začatia činnosti má inštalovaný počítačový systém Caris od spoločnosti Teas, Zlín, ČR, ktorý používajú i autorizované značkové servisy, takže evidenciu reklamácií má v počítači, pričom túto evidenciu reklamácií od roku 2010 vedenú žalobkyňou doručila spolu so žalobou súdu. Ďalej z obsahu administratívneho spisu žalovanej krajský súd zistil, že dňa 17.10.2014 žalovaná navštívila žalobkyňu v mieste podnikania, avšak žalobkyňu nezastihla, keďže konateľ žalobkyne bol v Českej republike, spísal o tom len úradný záznam, z ktorého vyplýva, že zistil telefónne číslo konateľa žalobkyne. Podľa inšpekčného záznamu zo dňa 07.11.2014, kedy bola vykonaná kontrola a pokračovanie kontroly 14.11.2014, kedy bol konateľ žalobkyne bez predvolania u žalovanej a 24.11.2014, kedy konateľ žalobkyne nebol predvolaný na prerokovanie inšpekčného záznamu, aj keď z obsahu inšpekčného záznamu vyplýva, že bol prítomný, tak v skutočnosti prítomný nebol, ako sa vyššie uvádza. Na záver k obsahu administratívneho spisu žalovanej krajský súd vytkol žalovanej, že jej administratívny spis nie je riadne a postupne žurnalizovaný, nie je ani zviazaný, a preto nie je z neho možné zistiť, aké doklady žalobkyňa žalovanej doručila dňa 14.11.2014, keď sa žalobkyňa bez predvolania dostavila k žalovanej na jej výzvu zo dňa 17.10.2014, a teda nie je možné bez pochybnosti konštatovať, že žalobkyňa nedoručila žalovanej evidenciu reklamácií od roku 2010, ktorú doručila súdu spolu so žalobou.

11. Na základe vyššie uvedeného a z obsahu administratívneho spisu žalovanej krajský súd dospel k záveru, že uvedené procesné pochybenie žalovanej, nedodržanie zásady uvedenej v ust. § 195 písm. c) S. s. p., t.j. nedodržanie zásady ústnosti a bezprostrednosti v konaní s konateľom žalobkyne je dostatočným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovanej, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu podľa ust. § 191 ods. 1 písm. e) a g) S.s.p. a vrátenie veci žalovanej na ďalšie konanie za účelom dodržania základných zásah trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré bolo

potrebné použiť na správne trestanie.

12. Preto sa krajský súd z posledne uvedených dôvodov, pre ktoré zrušil obe rozhodnutia žalovanej a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie, s ďalšími žalobnými námietkami žalobkyne nezaoberal.

13. Súd žalobkyni ako úspešnému účastníkovi konania priznal právo na náhradu trov konania v súlade s ust. § 167 ods. 1 S.s.p.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť a to z dôvodu, že má za to, že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Kasačnú sťažnosť odôvodnila tým, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s judikatúrou súdov týkajúcich sa zásady ústnosti a bezprostrednosti, ktorú sťažovateľka predložila na podporu svojich tvrdení.

15. Sťažovateľka sa ďalej nestotožnila s tvrdením krajského súdu, podľa ktorého má pochybnosť, či si podnecovateľka u žalobkyne uplatnila alebo neuplatnila reklamáciu. Podľa názoru sťažovateľky je možné z predložených dokumentov jasne usúdiť, že išlo o reklamáciu termostatu a nie je potrebná žiadna konfrontácia svedkov, pretože z písomných podkladov k rozhodnutiu vyplýva porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého sa dopustila žalobkyňa.

16. Na krajskom súde namietané nedostatky inšpekčného záznamu sťažovateľka uviedla, že namietané administratívne chyby nemajú vplyv na zistený skutkový stav, pretože žalobkyňa bola skutočne s inšpekčným záznamom oboznámená, keďže jej bol inšpekčný záznam nasledujúci deň odoslaný poštou.

17. K vytýkanému spôsobu žurnalizácie spisu sťažovateľka uviedla, že administratívny spis je kompletný, na základe ktorého je možné jednoznačne posúdiť skutkový a právny stav veci. Sťažovateľka naďalej trvá na tom, že sa žalobkyňa dopustila porušenia § 4 ods. 2 písm. a), § 18 ods. 9 a § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa a sťažovateľka si nie je vedomá žiadneho porušenia zákona z jej strany.

18. Na základe uvedeného navrhla, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

B)

19. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že dôvody kasačnej sťažnosti dané nie sú a krajský súd rozhodol správne a spravodlivo, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a preto navrhla kasačnému súde, aby kasačnú sťažnosť zamietol a napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdil.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.04.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

21. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o uložení pokuty žalobkyni za porušenie zákazu a povinností predávajúceho podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 18 ods. 9, ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, a preto primárne v medziach kasačnej

sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobkyne sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu.

Podľa § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný o vybavení reklamácie vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie.

Podľa § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie. Evidencia o reklamacii musí obsahovať údaje o dátume uplatnenia reklamácie, dátume a spôsobe vybavenia reklamácie a poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa²⁸) uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozčovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

22. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovanej dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľky nie sú dôvodné.

23. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že sťažovateľka a aj prvostupňový správny orgán v konaní nepostupovali v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, keď vo veci nenariadili ústne pojednávanie, a tým si vo veci nezadovážili dostatok relevantných skutočností, na základe ktorých by sa mohlo konštatovať, že správne orgány presne a úplne zistili skutočný stav veci. Obe rozhodnutia správnych orgánov je tak možné podľa názoru kasačného súdu považovať za predčasné a zistenia správnych orgánov za nedostačujúce na riadne posúdenie predmetnej veci.

24. K námietkam sťažovateľky týkajúcich sa nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu neakceptovania a nevysporiadania sa s judikatúrou súdov týkajúcich sa zásady ústnosti a bezprostrednosti kasačný súd uvádza, že sú nedôvodné. Sťažovateľka poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých bol skutkový stav veci zrejмый a ústnym prejednaním by nedošlo k jeho ďalšiemu objasneniu. V prejednávanom prípade však existujú rozpory v tvrdeniach žalobkyne a sťažovateľky (žalovanej), a preto nebolo možné aplikovať na predmetnú vec judikatúru, na ktorú poukazovala sťažovateľka.

25. Kasačný súd k veci ďalej uvádza, že správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti, a to z dôvodu rýchlosti a hospodárnosti konania. Avšak povinnosť rešpektovať aj zásadu materiálnej pravdy správne orgány zaväzuje, aby v konaní, v ktorom nie je jednoznačný skutkový stav alebo sa v ňom

vyskytujú rozpory dali účastníkom konania možnosť vyjadriť sa k prejednávanej veci a predniesť svoje návrhy a pripomienky. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku, ktorý je možné použiť v danej veci vzhľadom na § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa, správny poriadok rozlišuje obligatorné ústne pojednávanie, ktoré správny orgán nariaďuje vtedy, ak tak ustanovujú osobitné predpisy (takéto prípady upravuje stavebný zákon, zákon o priestupkoch, predpisy o pozemkových úpravách a pod.) a fakultatívne ústne pojednávanie, ktoré správny orgán nariaďuje iba vtedy, ak to vyžaduje povaha veci. V oboch prípadoch je pre ústne pojednávanie charakteristické, že v ňom vystupuje viac účastníkov, často s protichodnými záujmami. Cieľom ústneho pojednávania je predovšetkým zistiť skutočný stav veci, a pokiaľ možno odstrániť rozpory medzi účastníkmi. Na ústnom konaní možno vykonať aj niektoré dôkazy. Ústne pojednávanie vo veci môže nariadiť prvostupňový aj druhostupňový správny orgán, čo však v danom prípade správne orgány neurobili, ale povaha veci si to vzhľadom na rozpory medzi účastníkmi vyžadovala.

26. Z administratívneho, ako aj súdneho spisu ani podľa názoru kasačného súdu nie je možné jednoznačne vyvodiť záver, či si podávateľka podnetu pani L. skutočne uplatnila reklamáciu u žalobkyne alebo nie. Uvedený rozpor je možné odstrániť jedine na ústnom pojednávaní, a to predvolaním podávateľky podnetu a technikom, ktorý s podávateľkou podnetu komunikoval pri jej návšteve u žalobkyne za účelom opravy jej motorového vozidla.

27. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

28. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobkyňu, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti nárok na náhradu trov tohto konania priznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.). V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.